

DESPOT VODA de Vasile Alecsandri la Teatrul Național din București (1985), cu Ovidiu Iuliu Moldovan și Mircea Albulescu

1984-1989

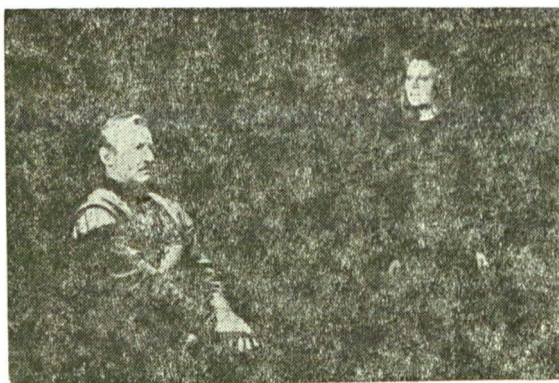
Teatrul istoric – vocație și continuitate

MOȘTENIREA de Titus Popovici la Teatrul Național din București (1989), cu Olga Delia Mateescu și Gheorghe Cozorici

IO. MIRCEA VOIEVOD de Dan Tărchilă la Teatrul „Bulandra” (1986), cu Victor Rebenjiuc și Gina Patrichi

Piesa de inspirație istorică, dornică să înfățișeze faptele în adevărata lor lumină, tocmai pentru a extrage din ele semnificații pilduitoare pentru contemporani și urmași — asumându-și deci, cum am spune astăzi, o funcție politică și un rol educativ patriotic — își face apariția odată cu începuturile literaturii dramatice românești pentru a deveni, în timp, una dintre direcțiile evolutive majore ale acesteia. De la cel dintâi text dramatic păstrat integral, **Orcisio Gregorii în Moldavia Vodae tragedice expressa**, atribuit lui Samuil Vulcan, până la piesele lui

PATIMA FĂRA SFÎRȘIT de Horia Lovinescu la Teatrul Național din Cluj-Napoca (1988), cu Catrinel Dumitrescu și Marius Bodochi

Alecsandri și Hasdeu, și de la trilogia lui Delavrancea la dramele cu subiect istoric ale lui Camil Petrescu, Lucian Blaga și Alexandru Kirițescu, și de la acestea până la bogata producție contemporană, în care s-au ilustrat Horia Lovinescu, Al. Voitin, Paul Everac, Dan Tărchilă, Paul Anghel, Mihnea Gheorghiu, și — desigur, nu în ultimul rând — D.R. Popescu și Marin Sorescu, dramaturgia de inspirație istorică și-a diversificat nu numai mijloacele și procedeele, ci și orientările problematice și registrul stilistic, în interiorul speciei înregistrându-se o remarcabilă varietate categorială. Evocarea istorică de intensă vibrație patriotică poate sta alături de drama istorică, amplă, de respirație shakespereană, după cum farsa tragică și comedia satirică virulentă pot coexista cu parabolele dramatice interesate de filosofia istoriei, ca și de lecțiile ei, cu aplicativitate contemporană. Bucurându-se și azi de o receptivitate specială din partea publicului, teatrul istoric își îndeplinește exemplar menirea-l educativ-patriotică, prezența sa pe scenele țării devenind o constantă a politicii noastre repertoriale.

ULTIMUL BAL de Ion Brad și Dan Micu, după Pădurea spinzuraților de Liviu Rebreanu, la Teatrul „Nottara” (1986), cu Mircăa Diaconu și Diana Lupescu

MOARA DE PULBERE de D. R. Popescu, la Teatrul de Stat din Oradea (1989), cu Ion Mătnea și Eugen Harizomeanu.

